

26. 02. 2017. – 8. Ned. /god.

Kroz ovaj tjedan slavimo:

- Ponedjeljak: - Gabrijel od Žalosne Gospe,
- Utorak: - Roman, Bogoljub, Vikica
- Srijeda: - Pepelnica – Čista srijeda
- Četvrtak: - Lucije, Iskra, Simplicita
- Petak - Marin, Marinko, Renato
- Subota - Kazimir, Eugen, Natko

Prizna 8,00s.:

Cesarica : 9 sati Anka Vrban

L. Šug.:: 11,30 sati Slavko Perović

U srijedu se nastavlja

velika devetnica sv. Josipu.

Vjeronauk za prvopričesnike
u utorak nakon nastave u školi.

Na PEPELNICU ili Čistu srijedu obavezan je post i nemrs. Zakon nemrsa (ne jesti meso) obvezuje one koji su navršili 14. godina života, a zakon posta (samo jednom dnevno jesti do sitosti) obavezuje sve one koji su navršili 18. godina života pa do započete 60. godine života

U srijedu je PEPELNICA :

Misa obred pepeljenja:

- Lukovo Šugarje u 15 sati
- Karlobag u 17. Sati

Pobožnog križnog puta

U Karlobagu u petak u 17 sati

-Izdaje: Župa sv. Karla Bor. Karlobag
Župnik: fra Josip Grivić

MISNE NAKANE KROZ OVAJ TJEDAN:

26. 02. 2017. – 8. Ned. /god.

Karlobag: 10 sati - Za narod (pro populo)

Ponedjeljak, 27. VELJAČE

17,00 sati

Utorak, 28. VELJAČE

17,00 sati

Srijeda, 01. OŽUJKA

17,00 sati Niko Tomljenović

Četvrtak, 02. OŽUJKA

17,00 sati

Petak, 03. OŽUJKA

17,00 sati Gordana Schmidichen

Subota, 04. OŽUJKA

17,00 sati Marija i Mato Grivić

05. 03. 2017. – 1. KORIZMENA

Prizna 8,00s.:

Cesarica : 9 sati

L. Šug.:: 11,30 sati Grgica i Ankica Pavičić

Župni listić

Župe sv. Karla Boromejskog te

župa Cesarica, L. Šugarje i Prizna

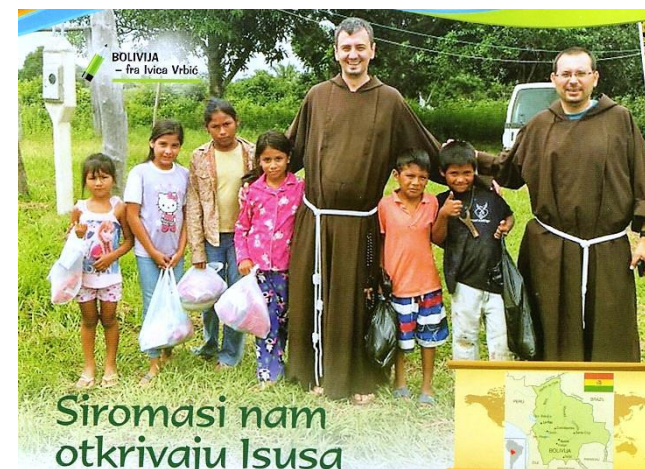
Kapucinski samostan

Kapucinska 1, Karlobag

tel. 053 / 694 - 039; fax. 053 / 694 - 178

26. 02. 2017.

God. VII., br. 282.

Samo je u Bogu mir, dušo moja!

Samo je u Bogu mir, dušo moja,
samo je u njemu spasenje.

Samo on je moja hrid i spasenje,
utvrda moja: neću se pokolebati.

Samo je u Bogu mir, dušo moja,
samo je u njemu nada moja.

Samo on je moja hrid i spasenje,
utvrda moja: neću se pokolebati.

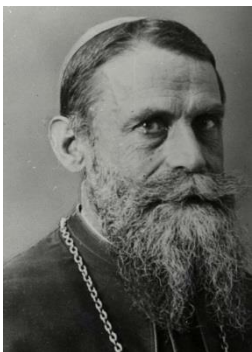
U Boga je spasenje moje i slava;
Bog mi je hridina silna, utočište.
U nj se, narode, uzdaj u svako doba;
pred njim srca izljevajte!

Sveti Luigi Versiglia i Callisto Caravario

Sveti Luigi Versiglia, talijanski salezijanac, biskup i mučenik, rođen je 5. lipnja 1873. u naselju Oliva Gessi (provincija Pavia, Lombardija). S 12 godina stupio je u oratorij svetog Ivana Bosca, 1889. postao salezijanac, studirao filozofiju na Gregorijani u Rimu, a 21. prosinca 1895. zaređen je za svećenika. Bio je najprije

deset godina poglavar novaka u gradu Genzano di Roma (Lazio). Poveo je 1906. prve salezijanske misionare u Kinu. Nakon utemeljenja salezijanske matične kuće u Macau, posvećen je 1920. za biskupa i imenovan za prvog apostolskog vikara u Shaoguanu (provincija Guangdong, južna Kina). U teškim vremenima, prožetim političkim sukobima, socijalnim teškoćama i širenjem kriminala, bio je mudar i neumoran pastir, više brižni otac nego strogi poglavar. U svojem vikarijatu otvorio je sjemenište, škole, sirotište i dom za stare i nemoćne pa su ga cijenili i nekršćani.

Njegov prijatelj i subrat, mladi misionar, don Callisto Caravario, svećenik salezijanac, rodio se 18. lipnja 1903. u Cuorgnèu (provincija Torino, Pijemont), u pobožnoj radničkoj obitelji. Školovao se u salezijanskom oratoriju i 1919. postao salezijanski novak. Upoznao je biskupa Luigija Versigliu 1921. u Torinu i tada mu rekao: „Biskupe, vidjet ćemo se uskoro u Kini!“ Plemenit i

blag mladić, otputovao je 1923. u Kinu. Najprije je kao misionar djelovao u Macau, potom na otoku Timoru, a od 1929. u Shaoguanu, gdje ga je biskup Versiglia zaređio za svećenika.

Za vrijeme jednog pastoralnog putovanja u malu kršćansku misiju u Lianzhou (provincija Guangdong, južna Kina), područje opustošeno građanskim ratom, brod na kojem su plovili biskup Luigi, don Callisto i petero mladih ljudi, dva učitelja, njihove sestre i jedna

vjeroučiteljica, napali su kineski riječni gusari, njih desetak. Razbojnici su najprije tražili da im misionari plate 500 dolara, a kad su im misionari odgovorili da nemaju novaca, odlučili sa sobom odvesti tri djevojke. Dvojica salezijanaca stali su pred njih i nisu im to dopustili. Razbojnici su ih nato odveli u obližnju šumu, srušili na tlo, svezali ih, istrgnuli im križeve s vrata i potom ih ustrijelili. Salezijanski mučenici umrli su s molitvom na usnama. O njihovom junaštvu kasnije su svjedočili njihovi suputnici. Dogodilo se to na današnji dan, 25. veljače 1930, nedaleko Lianzhoua. Otete djevojke oslobodila je nakon nekoliko dana kineska vojska. Papa Ivan Pavao II. proglasio je mučenike Luigija Versigliu i Callista Caravarija 15. svibnja 1983. blaženima, a 1. listopada 2000. svetima, zajedno s još 118 kineskih mučenika. Tada je veliki papa izjavio: „Dvojica salezijanaca postali su sveci ne zbog toga što su bili mučenici, već su postali mučenici zbog toga što su bili sveci“.

Samo je u Bogu mir, dušo moja!

Nama, koji živimo u ovom svijetu brzine, informacija i buke, prijeko je potreban mir. Naše doba se pravda izjavom kako sve čini radi i za čovjeka, a ustvari se u mnogo čemu odmiče od čovjeka, od onoga što čovjek jest i što čovjeku treba. Tehnikom se nastoji olakšati život, a nerijetko je slučaj da ga baš tehnika oteža, jer često zarobljava u manire i otuđuje ljude od pogleda oči u oči, a kao nadomjestak stavlja pogled ekran u ekran. Tako nam je odnos postao privid onoga drugoga, a prijateljeve riječi tekst ispisan u poruci.

Bog traži čovjeka i čezne za njime. I čovjek je zahvaćen tom čežnjom i sam čezne za Bogom. Možda je Božji poziv toliko jači jer progovara čovjeku u njemu samome, a ne preko tehnike. Bog dodiruje čovjeka i komunicira kao osoba s osobom. Traži ono bitno, ono osnovno – čovjeka. Ne napisanu poruku, ne nekakvu izjavu, nego cjelovitog čovjeka. Na taj poziv se odgovara cijelim bićem. Opredjeljenost za Boga se ne odvija usput, nego na putu. Štoviše, Bog postaje Put, Istina i Život.

Stoga, jer Bog traži osobu, potrebno je odbaciti sve ono što prijeći istinski pogled na nas, sve ono što nas pokušava sakriti. Možda bolje rečeno: odbaciti sve ono čime se mi sami pokušavamo sakriti od Boga i od sebe samih. Koliko god da se obavijamo bukom i nepotrebnim brigama (koje se predstavljaju kao od neizrecive važnosti za čovječanstvo, a zapravo su sporedne za život) i tako okupiramo svoje misli, ne možemo se sakriti, jer Bog progovara iznutra pa te maske zavaravaju samo nas. Tako se javlja nemir u čovjeku kad radi protiv svoga srca.

A ljudsko srce teži za mirom – za Bogom u kojem jedino pronalazi utjehu jer ga je on saznao i poznaje ga bolje od svih. Pravi se mir ne pronalazi na proplancima ili zelenim pašnjacima. Pravi mir se pronalazi kad čovjek uđe u svoje srce, kad ga očisti od nepotrebnoga i kad dopusti Bogu da se nastani u njemu. Pravi mir se nalazi kad čovjek pronađe samoga sebe. Sebe u Bogu i Boga u sebi. Tada će s psalmistom moći uskliknuti: Samo je u Bogu mir, dušo moja!

Nemirno je srce naše dok se ne smiri u tebi. (sv. Augustin)

Papa je kod poznatoga, ali svojeglavog, slikara naručio sliku prelaska Izraelaca preko Crvenoga mora. Kada ju je umjetnik donio papa se začudio vidjevši sliku posve prekrivenu samo različitim nijansama plave boje. Stoga začuđeno upita umjetnika: A gdje su vam Izraelci? – Pa već su prošli. A razdijeljena voda i suho morsko dno? – Voda se već vratila na svoje mjesto. A gdje su Egipćani? – E njih je sve ova voda već prekrila!

Sretne Mujo Hasu na ulici, pa mu kaže: "Haso, jesi li čuo da je našega dimnjačara jučer pregazio neki auto?" "Ma, što mi kažeš?!" začudi se Haso, pa doda: "Kakva su to vremena došla; pored tolikog prometa čovjek više nije siguran ni na krovu."